

Finansministeren (N. Neergaard): Det Lovforslag, der i Dag er til Forhandling i det høje Ting, kommer i en fra det fremsatte Lovforslag ændret Skikkelse fra Landstinget. Hensigten med Nedsættelsen af Kommissionen angaaende Afløsning af Arvefæsteafgifter og med det Regeringslovsforslag, som blev bygget paa Kommissionens Arbejde, var, for at sige det kort, den at skaffe en Række gamle Stridsspørgsmaal ud af Verden, en Række Spørgsmaal, angaaende hvilke der er opstaaet en Del Bitterhed, en Del Følelse af gammel Forurettelse. Man har tidligere ved forskellige Foranstaltninger søgt at raade Bod derpaa, men det er ikke lykkedes. Saa nedsatte man en Kommission, i hvilken baade Repræsentanter for de interesserede Egne var til Stede og forskellige retskyndige og andre særlig kyndige Mænd. Jeg har tidligere udtalt mig om denne Kommissions Arbejde, om den Grundighed og Omhyggelighed, med hvilken det hele Stof er gennemgaaet, og det heldige Resultat af Kommissionens Arbejde, at man ud fra højst forskellige Synsmaader enedes om et Kompromisforslag. Paa Grundlag af en Erkendelse af, at Arvefæsterne ikke havde nogen egentlig Ret til at kræve Nedsættelse eller Afskaffelse af Afgifterne, men at Billighedshensyn talte for at nedsætte dem, enedes man om Nedsættelser for visse Afgifter og enedes endvidere om to andre afgørende Ting, nemlig at der skulde være en Tvangsafløsning, idet man tidligere har gjort den mindre gode Erfaring med Hensyn til frivillig Afløsning, at selv om man bød Arvefæsteyderne gunstige Betingelser, var der en stor Del af dem — hyppigst Flertallet —, som ikke afløste, fordi det bestaaende nu en Gang er saa sejt, og fordi det altid, naar man skal stifte Laan og maaske have sine Prioritetsforhold omordnet, kan være tvivlsomt, om man i Øjeblikket er tjent med at gøre Forandring, selv om dette i det lange Løb vilde være det bedste. Det andet afgørende, hvorom man enedes, var, at Pengene skulde ikke spises op, efterhaanden som de kom ind, men samles i en Domænefond, for at Staten der kunde have et samlet Aktiv i Stedet for de Afgifter, der nu skulde afløses.

Forhandlingerne i Landstingsudvalget i nuværende Samling viste, at der ikke var nogen Mulighed for at faa Regeringslovsforslaget vedtaget i den Skikkelse, hvori det forelaa, men der blev dog af Udvalget meddelt mig, at der kunde være Spørgs-

maal om en Overenskomst, ved hvilken det, som man maatte anse for de væsentligste Træk i Regeringslovsforslaget, bevaredes. Udvalgets Ordfører meddelte mig nogle foreløbige Ændringsforslag. Disse foreløbige Ændringsforslag gik i Hovedsagen ud paa at fastholde den Enighed, Kommissionen var kommet til med Hensyn til, hvor der skulde finde Nedsættelse Sted, og hvilke Nedsættelser det skulde være, og dernæst at Afløsningsbeløbene skulde henlægges til en Domænefond, men Uenighed var der med Regeringslovsforslaget med Hensyn til, om Afløsningen skulde være tvungen eller frivillig. I Landstinget kunde der kun samles et Flertal paa Grundlag af frivillig Afløsning, og for at fremme denne frivillige Afløsning foreslog man yderligere at give samtlige Afgiftsydere en Nedsættelse af 10 pCt., medens Regeringslovsforslaget kun havde givet Nedsættelse til nogle særlige Grupper af Afgiftsydere, navnlig i Nordsjælland og paa Bornholm. Lige overfor disse Ændringsforslag maatte jeg vedblivende være af den Mening, at Tvangsafløsning var at foretrække. Man maa erindre, at denne Tvangsafløsning efter Regeringslovsforslaget var indrettet saaledes, at den ikke paalagde en eneste af Afgiftsyderne ringere Vilkaar, end han havde i Forvejen, han skulde blot yde i 60 Aar det samme, han nu ydede, og af denne Ydelse beregnedes $3\frac{1}{2}$ pCt. af den til enhver Tid indestaaende Restkapital af Afløsningssummen som Rente og Resten som Afdrag. Jeg mente — og af samme Mening var forskellige af Udvalgets Medlemmer —, at denne Form baade var den eneste, der sikrede, at vi endelig blev helt færdige med dette Forhold, og i Virkeligheden den gunstigste for Afløserne.

Men man kunde ikke samle Enighed derom, og det Forslag, Landstinget bød, var for Statskassen ikke daarligere finansielt set end Regeringens, thi det, at Regeringen nøjedes med $3\frac{1}{2}$ pCt. Rente af den til enhver Tid resterende Afløsningssum, medens Afløsning fandt Sted ved en Kapitalisering efter 4 pCt., betød et større finansielt Offer end det Afslag af 10 pCt. til samtlige Afgiftsydere, som Landstingsudvalget vilde foreslaa. Det kan talmæssigt udtrykkes saaledes, at Landstingets Forslag — jeg tænker naturligvis kun paa Afløsningskapitalen — betyder et Offer af omtrent 865,000 Kr., medens Regeringslovsforslaget betyder et Offer af $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Og hvad det aarlige Afsavn af Indtægter for Statskassen angaar, vil Landstingsforslaget være